

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí v Bratislave 25. januára 2012 trestnej veci obžalovaného **M. Č. pre trestný čin vraždy** podľa § 219 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), o odvolaní, ktoré podal krajský prokurátor v Banskej Bystrici proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. septembra 2010, sp. zn. 5T 3/2005, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolanie prokurátora **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu prvého stupňa z 23. septembra 2010, sp. zn. 5T 3/2005, obžalovaný M. Č. podľa § 226 písm. c/ Tr. por. bol oslobodený spod obžaloby krajského prokurátora v Banskej Bystrici pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., ktorý mal spáchať v podstate na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase od 24. mája 2002 do 31. mája 2002 na nezistenom mieste zo služobnej pištole zn. ČZ, vzor 82, kalibru 9 mm, výr. č. 138789, strelou do hlavy, tromi výstrelmi do hrude a strelou do chrbta usmrtil Z. B., ktorého mŕtve telo bolo zabezpečené záťažou a nájdené 3. júna 2002 vo vode v zaplavenom kameňolome v katastri obce Š..

Uvedeným rozsudkom zároveň poškodená J. Č. s jej nárokom na náhradu škody bola podľa § 229 ods. 3 Tr. por. odkázaná na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti rozsudku krajského súdu prokurátor podal odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a vrátenia veci súdu prvého stupňa, aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (§ 259 ods. 1 Tr. por.).

Podľa názoru prokurátora krajský súd rozhodol minimálne predčasne, lebo neodstránil všetky rozpory, ktoré vyplývajú najmä zo zápisnice o hlavnom pojednávaní (lokalizácia telefónu v dobe usmrtenia poškodeného, tvrdenia svedka M. a pod.); podľa tohto názoru mala byť tiež vykonaná konfrontácia medzi svedkom M. a svedkom Č. st.

Najvyšší súd ako súd odvolací v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por., a preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť jemu predchádzajúceho konania, pričom dospel k záveru, že dovolanie prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, ktorým vyčerpал všetky reálne a relevantné dôkazy slúžiace na objasnenie stavu veci. Aj vzhľadom na časový odstup od spáchania skutku ďalšie dokazovanie sa nejaví ako účelné a vykonateľné, pričom skutkový stav bol krajským súdom v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. zistený dostatočne a na jeho základe bolo možné vo veci meritórne rozhodnúť.

Súd prvého stupňa správne konštatoval, že nebola vyvrátená obhajoba obžalovaného, ktorý od začatia trestného stíhania sústavne tvrdil, že poškodeného neusmrtil.

Proti obžalovanému svedčia len niektoré nepriame dôkazy bez patričnej relevancie ich hodnoty, najmä častejšia frekvencia telefonických rozhovorov medzi ním a poškodeným a nejednotnosť záverov na tzv. detektore lži.

Je potrebné uviesť, že skúška psychofyziologického overovania pravdivosti obžalovaného nebola jednoznačná, pričom však do popredia vystupuje otázka hodnoty takého dôkazu a jeho použiteľnosti pri rozhodovaní súdov. Aj keď názory v tejto oblasti sú rôzne, súdna prax zatiaľ nepriznáva výsledkom tzv. detektora lži zásadnú hodnotu, ktorá by bez ďalších dôkazov mohla byť použitá ako dôkaz pri rozhodovaní v otázke viny.

V rozhodovanej veci takéto skúšky boli opakované, avšak výsledok skúmania nie je jednoznačný, a preto tento dôkaz nie je možné považovať za meritórny.

Vzhľadom na časový odstup aj návrhy uvedené v odvolaní na doplnenie dokazovania sa nejavia ako reálne a odvolací súd dospel k záveru, že ich vykonanie zásadným spôsobom nie je spôsobilé zmeniť zistenia súdu prvého stupňa.

Obžaloba za jeden z hlavných dôkazov proti obžalovanému považovala to, že tento bol zastrelený služobnou zbraňou pridelenou práve M. Č.. S poukazom na výpovede svedkov je správny záver, že obžalovaný mal k zaobchádzaniu s touto zbraňou ľahostajný prístup a nie je vylúčená ani možnosť, že túto zbraň použila iná osoba pri usmrtení poškodeného. Z tohto dôvodu ide síce o vážne podozrenie proti obžalovanému, avšak dôkazmi nebolo preukázané, že by z predmetnej zbrane poškodeného usmrtil práve M. Č..

Odvolací súd poukazuje tiež na výpovede určitých svedkov, ktorí obviňovali z usmrtenia poškodeného inú osobu. Aj keď tieto výpovede neboli logickým spôsobom preukázané a považované za hodnoverné, dávajú charakteristiku celému prípadu, že totiž páchatelom deliktu mohla byť aj iná osoba ako obžalovaný.

Krajský súd v písomnom vyhotovení svojho rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zřejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov, resp. akými právnymi úvahami sa spravoval, keď rozhodol podľa § 226 písm. c/ Tr. por. o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa zodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. a pre jeho logickú správnosť odvolací súd si tam uvedené závery v plnom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na tieto poukazuje.

Zákonu zodpovedá tiež výrok napadnutého rozsudku o odkázaní poškodenej J. Č. s jej nárokom na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach; a to s poukazom na ustanovenie § 229 ods. 3 Tr. por.

Najvyšší súd po zvážení uvedenej situácie dospel k záverom, že konanie bolo vykonané v súlade s procesnými predpismi, že nebolo preukázané spáchanie žalovaného skutku obžalovaným a zákonným je tiež rozhodnutie o náhrade škody. Odvolanie podané prokurátorom v tomto smere nie je možné akceptovať pre nedostatok priamych dôkazov usvedčujúcich obžalovaného zo spáchania deliktu, resp. neexistuje ani súvislá a jednoznačná reťaz nepriamych dôkazov usvedčujúcich obžalovaného.

Najvyšší súd ako odvolací súd preto podľa § 256 Tr. por. odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 25. januára 2012

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová